

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (G. Cazacu)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, V. Negru, G. Dașchevici)

DECIZIE

02 martie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron
Nicolae Craiu
Nina Vascan

examinând recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „TAVUS” S.R.L. împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind contestarea actelor administrative și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul depus de Societatea Comercială „TAVUS” S.R.L., s-a casat hotărârea din 15 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și s-a emis o nouă decizie,

c o n s t a t ă:

La 24 martie 2020, Societatea Comercială „TAVUS” S.R.L. (în continuare S.C. „TAVUS” S.R.L.) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind contestarea actelor administrative și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a relatat că la 20 decembrie 2019, inspectorii de gestionare operațională a controlului fiscal a Direcției Generale Administrare Fiscală Sud au întocmit actul de control nr.1-851815 în privința S.C. „TAVUS” S.R.L., în care au constatat încălcarea prevederilor art. 8 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, adică neprezentarea la momentul controlului a documentelor privind proveniența mărfii supuse realizării.

S.C. „TAVUS” S.R.L. a notat că la 15 octombrie 2020, în baza actului menționat, șeful Direcției Generale Administrare Fiscală Sud, prin decizia nr. 428/42, i-a aplicat amendă în mărime de 4000 de lei, pentru împiedicarea în efectuarea controlului fiscal.

Reclamanta a susținut că constatările organului fiscal privind stabilirea în

urma controlului a încălcărilor prevăzute de art. 253 alin. (1) Cod fiscal, sub formă de împiedecare în efectuarea controlului fiscal, prin neprezentarea organului fiscal a documentelor cu privire la proveniența mărfii (sub formă de 8 bucăți/pachete de arahide marcă comercială „Banzai”), nu corespunde realității și este neîntemeiată.

La acest capitol, S.C. „TAVUS” S.R.L. a relevat că documentul care dovedește legalitatea provenienței tipului de marfă indicat, a fost prezentat organului fiscal în ziua efectuării controlului, fapt ce poate fi confirmat prin cererea înregistrată la Serviciul Fiscal de Stat la data de 20 decembrie 2019, privind anexarea la actul de control a copiei facturii fiscale.

De altfel, reclamanta a subliniat că, în decizia adoptată lipsesc motivele care justifică aplicarea amenzii, precum și circumstanțele ce au generat imposibilitatea prezentării documentului sus-menționat.

Astfel, în opinia reclamantei, actul de control fiscal din 20 decembrie 2019 nr.1-851815, este întocmit fără temeiuri legale, conține date neveridice și neobiective, nu confirmă existența încălcării legislației fiscale și prin urmare, nu poate fi pus la baza deciziei adoptate, de altfel, circumstanțe ce denotă ilegalitatea acesteia.

În continuare, S.C. „TAVUS” S.R.L. a menționat că la 20 decembrie 2019, inspectorii fiscali din cadrul Direcției Generale Administrare Fiscală Sud au constatat încălcarea prevederilor art. 8 alin. (2) lit. c) Cod fiscal, adică neaplicarea mașinii de casă și de control.

Aici, reclamanta a susținut că constatările Serviciului Fiscal de Stat privind stabilirea, în rezultatul controlului a încălcării prevederilor art. 254 alin. (1) Cod fiscal sub formă de efectuare a încasărilor bănești în numerar în lipsa mașinii de casă și de control, nu corespund adevărului și sunt neîntemeiate.

Iar, actul de control fiscal din 20 decembrie 2019, a fost întocmit în lipsa existenței temeiurilor legale, conține date neveridice și neobiective, nu confirmă existența încălcării legislației fiscale, și respectiv, nu poate fi pus la baza emiterii deciziei contestate.

Totodată, reclamanta a enunțat că Serviciul Fiscal de Stat neîntemeiat i-a respins cererea prealabilă.

S.C. „TAVUS” S.R.L. a solicitat anularea deciziilor Direcției Generale Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 și nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 15 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, cererea de chemare în judecată depusă de S.C. „TAVUS” S.R.L. împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea deciziilor Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 și nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L. și încasarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d.64).

La 09 aprilie 2021, în interiorul termenului prevăzut de art. 232 Cod administrativ, S.C. „TAVUS” S.R.L. a depus apel, iar la 19 mai 2021 a prezentat motivarea apelului împotriva hotărârii din 15 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii (f.d.68, 81-84).

Prin decizia din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul S.C. „TAVUS” S.R.L.

S-a casat integral hotărârea din 15 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, fiind emisă o nouă decizie, prin care s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de S.C. „TAVUS” S.R.L.

S-au anulat deciziile Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 și nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L. Iar, cerința cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată s-a respins ca neîntemeiată (f.d.120-134).

Curtea de Apel Chișinău și-a întemeiat decizia în baza dispozițiilor Constituției Republicii Moldova, Codului administrativ, Codului fiscal, Legii cu privire la comerțul interior nr. 231 din 23 septembrie 2010, Regulamentului cu privire la exploatarea echipamentelor de casă și de control pentru efectuarea decontărilor în numerar și/sau prin alt instrument de plată, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.141 din 27 februarie 2019 cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și de control la efectuarea decontărilor și Regulamentului cu privire la recepționarea mărfurilor conform cantității și calității în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.1068 din 20 octombrie 2000.

Astfel, referitor la pretenția S.C. „TAVUS” S.R.L. privind anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., instanța de apel a relevat prevederile art.118 din Codul administrativ, art. 21 alin. (1) al Legii cu privire la comerțul interior nr. 231 din 23 septembrie 2010, pct. 9 al Regulamentului cu privire la recepționarea mărfurilor conform cantității și calității în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.1068 din 20 octombrie 2000, art. 8 alin.(2) lit. f), art. 253 alin. (1) din Codul fiscal, menționând că prin actul nr. 1-851815 din 20 decembrie 2019, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a constatat încălcarea de către S.C. „TAVUS” S.R.L. a prevederilor art. 8 alin.(2) lit. f) din Codul fiscal, prin neprezentarea la prima cerere, persoanelor cu funcții de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală a documentelor ce confirmă proveniența mărfii expuse spre comercializare - arahide „Banzai” 70g – 8 bucăți, la preț de 7 lei/bucata.

La acest capitol, din materialele cauzei, instanța ierarhic inferioară a constatat că la aceeași dată, 20 decembrie 2019, după finalizarea controlului fiscal, la cancelaria Direcției Generale Administrare Fiscală Sud de către S.C. „TAVUS” S.R.L. a fost prezentată cererea cu nr. de intrare 3469-AE, la care a fost anexată factura fiscală nr. AAH8049426 din 20 decembrie 2020, ce confirmă proveniența mărfii expuse spre comercializare de către S.C. „TAVUS” S.R.L. - arahide „Banzai” 70g - 8 bucăți, la preț de 7 lei/bucata. Cu toate acestea, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a emis decizia nr. 428/42 din 15 ianuarie 2020, prin care a aplicat amendă de 4000 de lei S.C. „TAVUS” S.R.L., pentru împiedicarea controlului fiscal prin neprezentarea de documente necesare Serviciul Fiscal de Stat asupra problemelor care apar în timpul controlului, conform prevederilor art. 253 alin. (1) din Codul fiscal, fără a se expune asupra probei prezentate.

Iar, din considerentele enunțate, instanța de apel a anulat decizia Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 din 15 ianuarie 2020, asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L.

Referitor la pretenția reclamantei privind anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020, asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., instanța de apel a reținut dispozițiile art.8 alin. (2) lit. c), art.224 Cod fiscal, pct. 3 cap. II și pct. 35 subpct 1) din Regulamentul cu privire la exploatarea echipamentelor de casă și de control pentru efectuarea decontărilor în numerar și/sau prin alt instrument de plată, Anexa nr.3 la Hotărârea Guvernului nr.141 din 27 februarie 2019, indicând că S.C. „TAVUS” S.R.L. a fost sancționată pentru faptul că ar fi efectuat decontări în numerar fără utilizarea echipamentului de casă și de control, la încasarea mijloacelor bănești în sumă de 1000 de lei, cu titlu de avans pentru închirierea localului.

Aici, Curtea de Apel Chișinău a constatat că la caz nu au fost administrate probe din care ar rezulta cu certitudine faptul că, persoana cu funcții de răspundere din cadrul S.C. „TAVUS” S.R.L. a încasat mijloace bănești în sumă de 1000 de lei, fără utilizarea echipamentului de casă și de control, considerent din care, prin prisma aplicării art. 11 alin.(1) Cod fiscal, a anulat și decizia Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020, asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L.

De altfel, instanța de apel a invocat constatările contradictorii ale organului fiscal, care în decizia nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., a indicat că S.C. „TAVUS” S.R.L. a încasat mijloace bănești în sumă de 1000 de lei, fără utilizarea echipamentului de casă și de control, iar în decizia nr.67 din 27 februarie 2020, pe marginea contestației împotriva deciziei nr.428/43 din 15 ianuarie 2020, a notat că S.C. „TAVUS” S.R.L. a încasat mijloace bănești în sumă de 120 de lei, fără utilizarea echipamentului de casă și de control.

La 01 octombrie 2021 Serviciul Fiscal de Stat a depus recurs, iar la 19 ianuarie 2022 a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului, Serviciul Fiscal de Stat a indicat motivele de drept și de fapt invocate pe parcursul examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, suplimentar menționând că la emiterea deciziei contestate, instanța de apel nu a ținut cont de dispozițiile art. 219 alin. (1)-(3) Cod administrativ, a examinat superficial circumstanțele cauzei și nu a dat apreciere obiectivă raportului litigios.

De asemenea, a menționat că potrivit art. 8 alin. (2) lit. f) al Codului fiscal, în caz de control fiscal al respectării legislației fiscale (operațiune administrativă), contribuabilul este obligat să prezinte la prima cerere, persoanelor cu funcție de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală, documentele de evidență a mărfurilor comercializate.

În context, a enunțat că norma Codului fiscal precitată este completată inclusiv prin Regulamentul cu privire la recepționarea mărfurilor conform cantității și calității în Republica Moldova, aprobat în temeiul Legii privind protecția consumatorilor nr. 105 din 13 martie 2003, prin Hotărârea Guvernului nr. 1068 din 20 octombrie 2000.

Prevederile imperative ale Regulamentului nominalizat, reglementează conduita comercianților și stabilește că, recepționarea mărfii se efectuează în conformitate cu datele indicate în marcaj și în documentele de însoțire, de transport, care confirmă cantitatea și calitatea mărfii livrate (facturi sau facturi de

expediție cu transportul feroviar-specificări, liste, etichete de ambalare, pașapoarte tehnice, certificate de conformitate, certificate de calitate a producătorului etc.). În cazul în care documentele menționate sau unele din ele lipsesc, recepționarea mărfii nu se efectuează.

Subsecvent, recurentul a notat că, prin norma art. 7 alin. (6) al Legii privind protecția consumatorului nr. 103 din 13 martie 2003, este asigurată protecția vieții, sănătății, eredității și securității consumatorului, inclusiv prin stabilirea expresă a restricțiilor privind punerea la dispoziție pe piață a mărfurilor, în lipsa documentelor de proveniență.

Totodată, prevederile art. 21 alin. (1) al Legii nr. 231 din 23 septembrie 2010 cu privire la comerțul interior, stabilesc obligația comerciantului de a deține la locul de vânzare a produselor, documentele ce atestă conformitatea acestora cu regulamentele tehnice în vigoare. În cazul în care documentele respective sunt păstrate în alt loc, în incinta unității comerciale trebuie să se păstreze copiile acestora, autentificate cu semnătura comerciantului.

Iar, coroborând normele citate supra, recurentul a conchis că limitele onorării obligației de prezentare a documentelor de proveniență în caz de control, urmează a fi realizate în cadrul operațiunii de control fiscal, finalizată prin completarea nemijlocită a actului de control.

Astfel, recurentul a opinat că noțiunea de „prima cerere” prevăzută de art. 8 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, a fost apreciată eronat de instanța de apel, ca termen ce se încadrează în limitele aceleiași operațiuni administrative.

La acest capitol, Serviciul Fiscal de Stat a menționat că, conform actului de control fiscal nr. 1-851815 din 20 decembrie 2019, operațiunea de documentare a faptei a început la data de 20 decembrie 2019 ora 11⁵⁰ și respectiv, a fost finalizată la ora 13⁰⁵, interval de timp care se încadrează în noțiunea de prima cerere, intimata beneficiind de suficient timp pentru a-și onora obligațiunile în cadrul controlului fiscal.

Iar, aprecierea instanței de apel privind demonstrarea unui formalism excesiv din partea autorității publice la tratarea termenului „la prima cerere”, pentru a prezenta documentele solicitate, contravine normelor materiale ale Codului fiscal. Or, solicitarea prezentării documentelor litigioase, reprezintă unul din elementele de exercitare a dreptului discreționar de către conducerea autorității, investite prin norma art. 241 alin. (2) al Codului fiscal, cu dreptul de a examina cazurile de încălcare fiscală, în vederea identificării mecanismului de administrare fiscală, prin conformarea contribuabililor supuși controlului, reieșind din încălcarea examinată.

Mai mult, în factura fiscală prezentată de către contribuabil la data de 20 decembrie 2019 la Serviciul Fiscal de Stat, era indicată adresa r-nul Comrat, sat. Congaz, str. 28 Iunie nr. 65, însă controlul a fost desfășurat la subdiviziunea bar/cafenea, amplasată pe adresa r-nul XXXXXX, sat. XXXXXX str. XXXXXX, unde nemijlocit erau expuse spre comercializare bunurile. Însăși S.C. „TAVUS” S.R.L. a indicat în acțiunea inițiată faptul neprezentării documentelor de proveniență a mărfii în timpul efectuării controlului.

În continuare, recurentul a învederat că norma care incriminează fapta documentată, obiect al prezentei acțiuni, stabilește limitele sancțiunii ce se aplică pentru încălcarea documentată, care în temeiul art. 253 alin. (1) Cod fiscal, la caz variază de la 4000 de lei până la 6000 de lei. Respectiv, exercitarea dreptului discreționar de către conducerea Serviciului Fiscal de Stat, definit de art. 16 al Codului administrativ, ca fiind posibilitatea de a opta între mai multe soluții

posibile, corespunzător legii atunci când aplică dispoziția legală, vizează cuantumul acestei sancțiuni prin aprecierea circumstanțelor faptei.

La încălcarea admisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., recurentul a subliniat că, legislația fiscală reglementează la capitolul 13 din Codul fiscal, intitulat „Dispoziții generale privind răspunderea pentru încălcări fiscale”, limitele răspunderii și consecințele încălcărilor legislației fiscale.

Astfel, tragerea la răspundere pentru încălcarea fiscală stabilită prin actul de control nr. 1-851815 din 20 decembrie 2019, înseamnă aplicarea de către Serviciul Fiscal de Stat a unor sancțiuni față de persoanele care au săvârșit încălcarea fiscală. În speță, legislația stabilește expres sancțiunea sub formă de amendă, care a și fost aplicată în privința intimătei S.C. „TAVUS” S.R.L.

Subsecvent, recurentul a remarcat că condițiile generale de tragere la răspundere pentru încălcarea fiscală, reglementate de art. 233 a Codului fiscal, statuează că, tragerea la răspundere pentru încălcarea fiscală se face în temeiul legislației fiscale la timpul și locul săvârșirii încălcării, fiind astfel definite limitele de timp a operațiunii administrative de constatare a faptei, cu reglementarea consecințelor acestei încălcări și înlăturarea caracterului perpetuu al posibilității de înlăturare/justificare al încălcării fiscale.

De altfel, recurentul a subliniat că instanța de apel a constatat și acceptat obligațiunea intimătei, în calitatea sa de subiect supus reglementărilor de legislația fiscală, completată inclusiv prin Legea cu privire la comerțul interior nr. 231 din 23 septembrie 2010, de a respecta obligațiunea de deținere și respectiv, de prezentare a documentelor de proveniență a mărfii, în procesul activității economice, însă eronat a interpretat întinderea noțiunii de „prima cerere”, reținând absolut nejustificat posibilitatea S.C. „TAVUS” S.R.L. de a interveni în operațiunea administrativă deja finalizată, prin semnarea actului de control și de a înlătura cu efect retroactiv fapta documentată.

Aici, recurentul a evidențiat că întinderea noțiunii de „prima cerere”, urmează a fi apreciată în funcție de tipul controlului, în speță, controlul fiscal operativ, iar neprezentarea documentelor în timpul efectuării operațiunii de control, reprezintă o componentă de încălcare cu caracter formal și se consumă odată cu constatarea încălcării cu completarea actului de control.

În context, recurentul a adăugat că, prin decizia privind inițierea controlului nr. DICF-70283/19 din 19 decembrie 2019 s-a autorizat efectuarea unei operațiuni administrative de control fiscal neplanificat prealabil „la fața locului”, prin metoda de „verificare operativă”.

Astfel, art. 222 alin (2) din Codul fiscal stabilește că, verificarea operativă se face inopinat, prin verificarea faptică și/sau documentară.

Potrivit art. 216 alin. (6) din Codul fiscal, actul de control fiscal este un document întocmit de funcționarul fiscal sau altă persoană cu funcție de răspundere a organului care exercită controlul, în care se consemnează rezultatele controlului fiscal. În act se va descrie obiectiv, clar și exact încălcarea legislației fiscale și/sau a modului de evidență a obiectelor impunerii, cu referire la documentele de evidență respective și la alte materiale, indicându-se actele normative încălcate. În act va fi reflectată fiecare perioadă fiscală în parte, specificându-se încălcările fiscale depistate în ea.

Așadar, recurentul a reiterat că întinderea noțiunii de „prima cerere” nu poate depăși limitele efectuării operațiunii de control fiscal și se consumă, prin completarea și semnarea actului de control.

Complementar, recurentul a punctat că pentru aprecierea întinderii noțiunii de „prima cerere”, reprezintă relevanță inclusiv, norma art. 216 alin. (5) din Codul fiscal, potrivit căruia, la finalizarea controlului fiscal la fața locului (operațiunea administrativă), se întocmește un act de control fiscal. La posturile fiscale, actul de control fiscal se va întocmi numai în caz de depistare a încălcării legislației fiscale. În cazul depistării vreunei încălcări fiscale, organul care exercită controlul i-a decizia corespunzătoare.

Prin urmare, prezentarea documentelor de proveniență la marfa litigioasă, ulterior completării și semnării actului de control, se regăsește în scopul definiției de exercitare a dreptului discreționar de către autoritatea publică, care servește inclusiv, pentru individualizarea faptei cu aplicarea sancțiunii, conform art. 253 alin. (1) din Codul fiscal.

Așadar, Serviciul Fiscal de Stat a conchis că pentru calificarea faptei și definirea noțiunii de „prima cerere”, instanța de apel a ignorat normele legale incidente, cu definirea arbitrară a noțiunii de „prima cerere”, fără a fi coroborate, cu circumstanțele de fapt și legislația pertinentă cauzei.

Mai mult, în opinia recurentului, instanța ierarhic inferioară s-a limitat la identificarea noțiunii de „prima cerere” în legislație, menționând că asemenea noțiune nu ar fi definită expres, fără a da apreciere faptului că, autoritatea administrativă, este investită cu competențe și atribuții de efectuare a diferitor tipuri de control, prin aplicarea metodelor de control reglementate de legislație, iar limitele noțiunii de „prima cerere”, se aplică corespunzător tipului de control desfășurat de autoritatea fiscală și nu poate fi definită ca noțiune unică, aplicabilă oricărei metode de control fiscal.

Referitor la anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 428/43 din 15 ianuarie 2021 asupra cazurilor de încălcare fiscală, recurentul a invocat încălcarea de către S.C. „TAVUS” S.R.L. a prevederilor punctului 3 al Regulamentului cu privire la exploatarea echipamentelor de casă și de control pentru efectuarea decontărilor în numerar și/sau prin alt instrument de plată, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 141 din 27 februarie 2019 cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și de control la efectuarea decontărilor, care stipulează că, la efectuarea decontărilor bănești în numerar și/sau prin alt instrument de plată pentru operațiunile economice cu plătitorii, contribuabilii sunt obligați să utilizeze echipamentul de casă și de control, eliberând plătitorilor bonurile de casă/documentele fiscale emise de acesta.

Această obligativitate se extinde asupra tuturor unităților structurale (oficiu, magazin, secție, depozit, unitate comercială, automat pentru vânzări (denumit conform uzanțelor internaționale vending machine), terminal cash-in, aparat de schimb valutar, unitate de prestări servicii, inclusiv unitate de transport-taxi etc.).

Potrivit punctului 35 subpct. 1)-5) din Regulament nominalizat, se consideră că operațiunea economică nu este înregistrată în echipamentul de casă și de control, deci decontările bănești în numerar se efectuează fără aplicarea echipamentului de casă și de control (se desfășoară activitate fără utilizarea echipamentului de casă și de control), în următoarele cazuri: nu se emite bonul de casă/documentul fiscal; se emite bonul de casă/documentul fiscal de o valoare ce nu corespunde sumei real achitate; nu se perfectează bonul de plată în cazurile prevăzute în prezentul Regulament; se perfectează bonul de plată în cazurile prevăzute în prezentul Regulament de o valoare ce nu corespunde sumei real achitate; la verificare se depistează existența unei sume de mijloace bănești

excedente ce depășește o unitate convențională, care nu poate fi justificată prin datele înscrise în documentele emise de echipamentul de casă și de control sau, după caz, cele înscrise în Registrul MCC/IF.

Astfel, recurentul a susținut că aprecierea instanței de apel privind lipsa probelor, din care ar rezulta certitudinea faptului că persoana cu funcție de răspundere din cadrul S.C. „TAVUS” S.R.L. a încasat mijloace bănești în sumă de 1000 de lei, contravine prevederilor art. 216 alin (6) din Codul fiscal, conform căruia, actul de control fiscal este un document întocmit de funcționarul fiscal sau altă persoană cu funcție de răspundere a organului care exercită controlul, în care se consemnează rezultatele controlului fiscal. În act se va descrie obiectiv, clar și exact încălcarea legislației fiscale și/sau a modului de evidență a obiectelor impunerii, cu referire la documentele de evidență respective și la alte materiale, indicându-se actele normative încălcate. În act va fi reflectată fiecare perioadă fiscală în parte, specificându-se încălcările fiscale depistate în ea.

De asemenea, recurentul a menționat că S.C. „TAVUS” S.R.L. nu a depus dezacord la actul de control, conform prevederilor art. 216 alin. (8) din Codul fiscal, respectiv nu și-a exprimat dezacordul cu rezultatele controlului fiscal indicate în actul de control fiscal nr. 1-851806 din 20 decembrie 2020 și nici în cadrul examinării cauzei nu a invocat neîncasarea mijloacelor bănești în sumă de 1000 de lei, acțiune/inacțiune care probează cu certitudine existența încălcărilor constatate de către Serviciul Fiscal de Stat.

În final, recurentul a concluzionat că decizia instanței de apel a fost emisă în rezultatul aprecierii eronate a normelor de drept și circumstanțelor de fapt ale litigiului dedus judecării și nu corespunde criteriilor de calitate ale actului judecătoresc, impuse de legislația procesuală.

Prin referința depusă la 11 februarie 2022 S.C. „TAVUS” S.R.L. a solicitat declararea inadmisibilă a recursului Serviciului Fiscal de Stat și menținerea deciziei instanței de apel.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din același Cod, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia în prezenta cauză de contencios administrativ la 28 septembrie 2021.

Din materialele cauzei rezultă că Serviciul Fiscal de Stat a recepționat decizia instanței de apel la 20 decembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la dosar (f.d.141).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că Serviciul Fiscal de Stat s-a conformat dispozițiilor art. 245 Cod administrativ și a depus în termen recursul la 01 octombrie 2021 și motivarea recursului la data de 19 ianuarie 2022.

Prin încheierea din 23 februarie 2022 a Curții Supreme de Justiție, recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat a fost numit pentru examinare în complet de 5 judecători.

Conform art. 247 Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, Curtea Supremă de Justiție poate decide citarea participanților la proces.

În speță, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție nu a considerat oportun de a cita participanții la proces pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece criticele recurentului, au fost expuse cu suficientă claritate.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe, din următoarele considerente.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

Conform art. 248 alin. (1) lit. c) Cod administrativ, examinând recursul, Curtea Supremă de Justiție casează integral decizia instanței de apel și emite o nouă decizie.

Din materialele cauzei rezultă că, în temeiul deciziei Serviciului Fiscal de Stat Direcția Generală Administrare Fiscală Sud privind inițierea controlului nr. DICF-70283/19 din 19 decembrie 2019 s-a inițiat controlul fiscal la S.C. „TAVUS” S.R.L. (f.d 10 dosar administrativ).

Prin actul nr. 1-851815 din 20 decembrie 2019, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a constatat încălcarea prevederilor art. 8 alin.(2) lit. f) din Codul fiscal de către S.C. „TAVUS” S.R.L., prin neprezentarea la prima cerere, persoanelor cu funcții de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală a documentelor ce confirmă proveniența mărfii expuse spre comercializare - arahide „Banzai” 70g – 8 bucăți, la preț de 7 lei/bucata (f.d. 11 dosar administrativ).

La 20 decembrie 2019, după finalizarea controlului fiscal, în cancelaria Direcției Generale Administrare Fiscală Sud de către S.C. „TAVUS” S.R.L. a fost depusă cererea cu nr. de intrare 3469-AE la care s-a anexat factura fiscală nr. AAH8049426 din 20 decembrie 2020 (f.d. 17, 18 dosar administrativ).

Prin decizia nr. 428/42 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a constatat, în urma examinării actului de control fiscal nr. 1-351815 din 20 decembrie 2019, întocmit în rezultatul controlului fiscal efectuat la fața locului prin metoda de verificare operativă la subdiviziunea - bar/cafenea, amplasată în r-nul. XXXXXX, s. XXXXXX, str. XXXXXX, ce aparține S.C. „TAVUS” S.R.L. și cererii f/nr. din 20 decembrie 2019, înregistrată la Serviciul Fiscal de Stat sub nr.3469-AE din 20 decembrie 2019, încălcarea obligațiunii prevăzute de art. 8 alin (2) lit. f) Cod fiscal, prin neprezentarea la prima cerere, persoanelor din cadrul organelor cu atribuții de administrare fiscală a documentelor de proveniență la mărfurile expuse comercializării și anume: arahide „Banzai” 8 buc. 70 gr, la preț de 7,00 lei și în conformitate cu art. 133 alin (2) pct. 14 și art.241 din Codul fiscal, a aplicat pentru încălcarea legislației 4000 de lei amendă pentru împiedicarea controlului fiscal prin neprezentarea de documente necesare Serviciului Fiscal de Stat asupra problemelor care apar în timpul controlului, conform prevederilor art. 253 alin. (1) din Codul fiscal (f.d. 19 dosar administrativ).

La 05 februarie 2020 S.C. „TAVUS” S.R.L. a depus cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei Direcției Generale Administrare Fiscală Sud nr.428/42 din 15 ianuarie 2020 (f.d. 20 dosar administrativ).

Prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.66 din 27 februarie 2020 pe marginea contestației împotriva deciziei Direcției Generale Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 din 15 ianuarie 2020, s-a respins contestația depusă de S.C. „TAVUS” S.R.L. cu menținerea deciziei Direcției Generale Administrare Fiscală Sud nr.428/42 din 15 ianuarie 2020 (f.d. 25-26 dosar administrativ).

La fel, în temeiul deciziei Serviciului Fiscal de Stat Direcția Generală Administrare Fiscală Sud privind inițierea controlului nr. DDCF-70287/19 din 19 decembrie 2019 s-a inițiat controlul fiscal la S.C. „TAVUS” S.R.L. (f.d 2 dosar administrativ).

Prin actul nr. 1-851806 din 20 decembrie 2019, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a constatat încălcarea prevederilor art.8 alin.(2) lit. c) din Codul fiscal și pct.3 cap. II, pct.35 subpct. 1) cap. VI Anexa nr. 3 a Regulamentului cu privire la exploatarea echipamentelor de casă și de control pentru efectuarea decontărilor în numerar și/sau prin alt instrument de plată, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 141 din 27 februarie 2019 de către S.C. „TAVUS” S.R.L., prin încasarea mijloacelor bănești în numerar în sumă de 1000 de lei, fără utilizarea echipamentului de casă și control existent (f.d. 3 dosar administrativ).

Prin decizia nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a constatat în urma examinării actului de control fiscal nr. 1-851806 din 20 decembrie 2020, întocmit în rezultatul controlului fiscal efectuat la fața locului, prin metoda verificării operative la sala de ceremonie, amplasată în r-nul. XXXXXX, s. XXXXXX, str. XXXXXX, ce aparține S.C. „TAVUS” S.R.L. încălcarea prevederilor art. 8 alin.(2) lit. c) din Codul fiscal și pct. 3 cap. II, pct. 35 subpet.1) cap.VI Anexa 3 a Hotărârii Guvernului nr. 141 din 27 februarie 2019 cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și de control la efectuarea decontărilor, prin efectuarea decontărilor în numerar fără utilizarea echipamentului de casă și de control, la încasarea mijloacelor bănești în sumă de 1000 de lei, cu titlu de avans pentru închirierea localului și a aplicat pentru încălcarea legislației 15000 de lei amendă, pentru încălcarea regulilor de utilizare a echipamentului de casă și de control (efectuarea încasărilor bănești în numerar fără utilizarea echipamentului de casă și de control existent), conform prevederilor art. 254 alin. (1) Cod fiscal (f.d. 9 dosar administrativ).

La 05 februarie 2020 S.C. „TAVUS” S.R.L. a depus cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei Direcției Generale Administrare Fiscală Sud nr.428/43 din 15 ianuarie 2020 (f.d. 21 dosar administrativ).

Prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.67 din 27 februarie 2020 pe marginea contestației împotriva deciziei Direcției Generale Administrare Fiscală Sud nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020, s-a respins contestația depusă de S.C. „TAVUS” S.R.L. cu menținerea deciziei Direcției Generale Administrare Fiscală Sud nr.428/43 din 15 ianuarie 2020 (f.d. 27-28 dosar administrativ).

Invocând netemeinicia deciziilor Serviciului Fiscal de Stat, la 24 martie 2020 S.C. „TAVUS” S.R.L. a depus prezenta cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat anularea deciziilor Serviciului Fiscal de Stat nr.428/42 și nr.428/43 din

15 ianuarie 2020 „asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L.” și compensarea cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii S.C. „TAVUS” S.R.L. pe care a respins-o ca neîntemeiată (f.d.64).

Examinând cauza în ordine de apel, Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 28 septembrie 2021 a admis apelul S.C. „TAVUS” S.R.L., a casat integral hotărârea din 15 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și a emis o nouă decizie, prin care a admis cererea de chemare în judecată depusă de S.C. „TAVUS” S.R.L. și a anulat deciziile Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 și nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L. Iar, cerința cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată a respins-o ca neîntemeiată (f.d.120-134).

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție analizând materialele dosarului în coraport cu normele juridice ce guvernează raportul juridic litigios, ajunge la concluzia că soluția instanței de apel este eronată, pe când concluzia primei instanțe despre necesitatea respingerii cererii de chemare în judecată a S.C. „TAVUS” S.R.L. este justă, având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

În susținerea concluziei, instanța de recurs menționează următoarele.

Conform art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

În corespundere cu art. 10 alin.(1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

În conformitate cu art. 11 alin.(1) lit. a)-b) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 39 alin. (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Conform art. 189 alin.(1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Iar, conform art. 206 alin.(1) lit. a) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare).

Totodată, conform art. 3 alin.(1) - (2) Cod fiscal, legislația fiscală se compune din prezentul cod și din alte acte normative adoptate în conformitate cu acesta.

Actele normative adoptate de către Guvern, Ministerul Finanțelor, Serviciul Fiscal de Stat și Serviciul Vamal de pe lângă Ministerul Finanțelor, de alte autorități de specialitate ale administrației publice centrale, precum și de către autoritățile administrației publice locale, în temeiul și pentru executarea prezentului cod, nu trebuie să contravină prevederilor lui sau să depășească limitele acestuia.

Conform art. 8 alin.(2) lit. f) Cod fiscal, contribuabilul este obligat: în caz de control al respectării legislației fiscale, să prezinte, la prima cerere, persoanelor cu funcții de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală documentele de evidență, dările de seamă fiscale și alte documente și informații privind desfășurarea activității de întreprinzător, calcularea și achitarea la buget a impozitelor și taxelor și acordarea facilităților, să permită accesul, în cazul ținerii evidenței computerizate, la sistemul electronic de contabilitate.

Potrivit art. 132⁴ pct. 4) Cod fiscal, Serviciul Fiscal de Stat îndeplinește următoarele funcții: prevenirea și combaterea încălcărilor fiscale, inclusiv a evaziunii fiscal.

În conformitate cu art. 133 alin. (2) pct. 14) Cod fiscal, în realizarea funcțiilor sale, Serviciul Fiscal de Stat are următoarele atribuții în domeniul administrării fiscale: efectuează controlul fiscal, examinează cazurile de încălcare fiscală, aplică sancțiuni fiscale și emite acte administrative în scopul aplicării prezentului cod.

În corespundere cu art. 134 alin. (1) pct. 8) Cod fiscal, Serviciul Fiscal de Stat și funcționarii fiscali, în cadrul acțiunilor de exercitare a funcției, au următoarele drepturi: să constate încălcările legislației fiscale și să aplice măsurile de asigurare, de executare silită a stingerii obligației fiscale și de răspundere prevăzute de legislație.

Conform art. 214 alin. (1) și (3) Cod fiscal, controlul fiscal are drept scop verificarea modului în care contribuabilul respectă legislația fiscală într-o anumită perioadă sau în câteva perioade fiscale.

Procedura controlului fiscal constă într-un ansamblu de metode și operațiuni de organizare și desfășurare a controlului, precum și de valorificare a rezultatelor lui. Controlul fiscal la fața locului și/sau la oficiul organului, prevăzut la alin.(2), poate fi organizat și efectuat prin următoarele metode și operațiuni: verificarea faptică, verificarea documentară, verificarea totală, verificarea parțială, verificarea tematică, verificarea operativă, verificarea prin contrapunere. Metodele și operațiunile concrete utilizate la organizarea și exercitarea controlului fiscal sînt determinate, în baza prezentului cod, în instrucțiunile cu caracter intern ale Serviciului Fiscal de Stat

În corespundere cu art. 216 alin. (5) Cod fiscal, la finalizarea controlului fiscal la fața locului, se întocmește un act de control fiscal. La posturile fiscale, actul de control fiscal se va întocmi numai în caz de depistare a încălcării legislației fiscale. În cazul depistării vreunei încălcări fiscale, organul care exercită controlul ia decizia corespunzătoare. Prin derogare de la prevederile prezentului alineat, dacă încălcarea fiscală se depistează de către serviciul de colectare a

impozitelor și taxelor locale, decizia respectivă se emite de Serviciul Fiscal de Stat, cu respectarea prevederilor de la art.159 alin. (2).

Potrivit art. 222 alin. (1) Cod fiscal, verificarea operativă se aplică în cazul controlului fiscal la fața locului, observându-se procesele economice și financiare, actele și operațiunile aferente, pentru a constata autenticitatea lor, pentru a depista și a preveni încălcarea legislației fiscale.

Conform art. 253 alin. (1) Cod fiscal, împiedicarea controlului fiscal prin neasigurarea accesului în încăperile de producție, în depozite, în locurile de păstrare a bunurilor, în spațiile comerciale și în spațiile cu o altă destinație, prin neprezentarea de explicații, date, informații și documente, necesare Serviciului Fiscal de Stat, asupra problemelor care apar în timpul controlului, prin alte acțiuni sau inacțiune se sancționează cu amendă de la 4000 la 6000 de lei.

De asemenea, la caz, instanța de recurs reține ca fiind imperioase și dispozițiile art. 21 alin. (1) al Legii nr. 231 din 23 septembrie 2010 cu privire la comerțul interior, conform căreia la locul de vânzare a produselor/prestare a serviciilor, comerciantul trebuie să dețină documentele care atestă conformitatea acestora cu regulamentele tehnice în vigoare. În cazul în care documentele respective sînt păstrate în alt loc, în incinta unității comerciale trebuie să se păstreze copiile acestora, autentificate cu semnatura comerciantului.

Totodată, în corespundere cu pct. 9 din Regulamentul cu privire la recepționarea mărfurilor conform cantității și calității în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1068 din 20 octombrie 2000 despre aprobarea Regulamentului cu privire la recepționarea mărfurilor conform cantității și calității în Republica Moldova, se interzice livrarea în rețeaua de comerț a mărfurilor fără documente de însoțire care să confirme originea mărfii, cantitatea și calitatea ei precum și fără certificat de conformitate pentru produsele supuse certificării obligatorii, eliberate în Sistemul Național de Certificare.

În conformitate cu art. 11 alin. (2)-(4) din Legea contabilității și raportării financiare nr. 287 din 15 decembrie 2017, deținerea de către entitate a activelor cu orice titlu, înregistrarea surselor de proveniență a acestora și a faptelor economice fără documentarea și reflectarea acestora în contabilitate sînt interzise.

Documentele primare se întocmesc în timpul efectuării (producerii) faptelor economice, iar dacă acest lucru este imposibil – nemijlocit după efectuarea (producerea) faptelor respective.

Entitatea utilizează formulare tipizate de documente primare aprobate de Ministerul Finanțelor și alte autorități publice sau poate elabora și utiliza formulare de documente primare, aprobate de conducerea acesteia, cu respectarea prevederilor alin. (7) și (8).

Potrivit art. 19 alin. (2) al Legii enunțate, entitatea prezintă documentele contabile, la cererea organelor abilitate de legislație, pe suport de hîrtie sau în formă electronică.

Iar, conform art. 7 alin. (6) din Legea privind protecția consumatorului nr. 105 din 13 martie 2003 se interzice punerea la dispoziție pe piață, depozitarea, expunerea în comercializare și comercializarea produselor, prestarea serviciilor în lipsa certificatului de conformitate sau declarației de conformitate, precum și în lipsa documentelor de proveniență, dacă legislația prevede aceasta, sau cu utilizarea ilegală a marcajului de conformitate SM sau a marcajului CE.

Așadar, cu referire la solicitarea reclamantei S.C. „TAVUS” S.R.L. privind anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală

Sud nr. 428/42 din 15 ianuarie 2020, asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., având în vedere normele de drept enunțate, instanța de recurs concluzionează că Serviciul Fiscal de Stat corect a aplicat pentru încălcarea legislației 4000 de lei amendă pentru împiedicarea controlului fiscal prin neprezentarea de documente necesare Serviciului Fiscal de Stat asupra problemelor care apar în timpul controlului, conform prevederilor art. 253 alin. (1) din Codul fiscal.

Aceasta deoarece în rezultatul controlului fiscal efectuat la fața locului prin metoda de verificare operativă la subdiviziunea - bar/cafenea, amplasată în r-nul. XXXXXX, s. XXXXXX, str. XXXXXX, ce aparține S.C. „TAVUS” S.R.L. și cererii f/nr. din 20 decembrie 2019, înregistrate la Serviciul Fiscal de Stat sub nr.3469-AE din 20 decembrie 2019 s-a constatat încălcarea obligațiunii prevăzute de art. 8 alin (2) lit. f) Cod fiscal, prin neprezentarea la prima cerere, persoanelor din cadrul organelor cu atribuții de administrare fiscală a documentelor de proveniență a mărfurilor expuse comercializării și anume: arahide „Banzai” 8 buc. 70 gr, la preț de 7,00 lei.

De altfel, faptul comiterii încălcării fiscale de către S.C. „TAVUS” S.R.L. se probează nu doar prin actul de control nr. 1-851815 din 20 decembrie 2019, emis de Direcția Generală Administrare Fiscală Sud, dar și prin explicația din aceeași dată a Pelagheiei Arnaut, angajată a S.C. „TAVUS” S.R.L. în funcția de barman, care a comunicat că a primit arahidele în baza facturii fiscale, pe care însă nu era aplicată ștampila și a fost luată pentru aplicarea acesteia (f.d. 15 din dosarul administrativ).

Instanța de recurs consideră neîntemeiate alegațiile S.C. „TAVUS” S.R.L. și argumentul Curții de Apel Chișinău că la aceeași dată, 20 decembrie 2019, după finalizarea controlului fiscal, la cancelaria Direcției Generale Administrare Fiscală Sud a fost depusă cererea cu nr. de intrare 3469-AE la care s-a anexat factura fiscală nr. AAH8049426 din 20 decembrie 2019, ce confirmă proveniența mărfii expuse spre comercializare de către agentul economic - arahide „Banzai” 70g – 8 bucăți, la preț de 7 lei/bucata (f.d. 17, 18 dosar administrativ), iar în decizia contestată- nr. 428/42 din 15 ianuarie 2020, autoritatea publică emitentă nu a expus în niciun mod analizei această situație și nici nu s-a expus asupra acestei probe.

La fel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție cataloghează ca fiind neîntemeiată și concluzia instanței de apel că neluarea în considerare la emiterea actelor administrative contestate de către Serviciul Fiscal de Stat a facturii fiscale nr. AAH8049426 din 20 decembrie 2019, ce confirmă proveniența mărfii și care a fost prezentată Serviciului Fiscal de Stat în ziua efectuării controlului, deoarece aceasta nu a fost prezentată la prima cerere, demonstrează un formalism excesiv din partea autorității publice.

În argumentarea concluziilor enunțate, instanța de recurs relevă că în condițiile art. 8 alin. (2) lit. f) al Codului fiscal, în caz de control fiscal al respectării legislației fiscale, contribuabilul este obligat să prezinte la prima cerere, persoanelor cu funcție de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală, documentele de evidență a mărfurilor comercializate.

Norma legală enunțată este completată inclusiv prin Regulamentul cu privire la recepționarea mărfurilor conform cantității și calității în Republica Moldova, aprobat în temeiul Legii privind protecția consumatorilor nr. 105 din

13 martie 2003, prin Hotărârea Guvernului nr. 1068 din 20 octombrie 2000 despre aprobarea Regulamentului cu privire la recepționarea mărfurilor conform cantității și calității în Republica Moldova.

Prevederile imperative ale Regulamentului nominalizat reglementează conduita comercianților și stabilește că, recepționarea mărfii se efectuează în conformitate cu datele indicate în marcaj și în documentele de însoțire, de transport, care confirmă cantitatea și calitatea mărfii livrate (facturi sau facturi de expediție cu transportul feroviar-specificări, liste, etichete de ambalare, pașapoarte tehnice, certificate de conformitate, certificate de calitate a producătorului etc.). Iar, în cazul în care documentele menționate sau unele din ele lipsesc, recepționarea mărfii nu se efectuează.

Subsecvent, instanța de recurs notează că, prin norma art. 7 alin. (6) al Legii privind protecția consumatorului nr. 105 din 13 martie 2003, este asigurată protecția vieții, sănătății, eredității și securității consumatorului, inclusiv prin stabilirea expresă a restricțiilor privind punerea la dispoziție pe piață a mărfurilor, în lipsa documentelor de proveniență.

Totodată, dispozițiile art. 21 alin. (1) al Legii nr. 231 din 23 septembrie 2010 cu privire la comerțul interior, stabilesc obligația comerciantului de a deține la locul de vânzare a produselor a documentelor ce atestă conformitatea acestora cu regulamentele tehnice în vigoare. În cazul în care documentele respective sunt păstrate în alt loc, în incinta unității comerciale trebuie să se păstreze copiile acestora, autentificate cu semnătura comerciantului.

Iar, din coroborarea normele de drept enunțate, rezultă că exercitarea obligației de prezentare a documentelor de proveniență a mărfii în caz de control, urmează a fi realizată în cadrul operațiunii de control fiscal, finalizată prin completarea nemijlocită a actului de control.

Altfel spus, contribuabilul are obligația în cadrul controlului să prezinte la prima cerere, persoanelor cu funcții de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală, documentele de proveniență a mărfurilor expuse comercializării, în conformitate cu prevederile legale nominalizate, dar nu ulterior efectuării acestuia. Pe când la caz, factura fiscală a fost prezentată de către S.C. „TAVUS” S.R.L. după finalizarea controlului.

În context, instanța de recurs subliniază că conform actului de control fiscal nr. 1-851815 din 20 decembrie 2019, operațiunea de documentare a faptei a început la data de 20 decembrie 2019 ora 11⁵⁰ și a fost finalizată la ora 13⁰⁵, interval de timp, ce se încadrează în noțiunea de „prima cerere”, și în care S.C. „TAVUS” S.R.L. trebuia să prezinte documentele de proveniență a mărfii solicitate de persoanele cu funcții de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală.

Respectiv, S.C. „TAVUS” S.R.L. beneficiind de suficient timp pentru a-și onora obligațiunile în cadrul controlului fiscal, nu a dat dovadă de diligența necesară în acest sens și nu a prezentat la prima cerere, persoanelor cu funcții de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală, actele solicitate.

Mai mult, în factura fiscală prezentată de către contribuabil la data de 20 decembrie 2019 la Serviciul Fiscal de Stat, era indicată adresa r-nul. Comrat, s. Congaz, str. 28 Iunie nr. 65, însă controlul a fost desfășurat la subdiviziunea bar/cafenea, amplasată pe adresa r-nul. XXXXXX, s. XXXXXX, str. XXXXXX, unde nemijlocit erau expuse spre comercializare bunurile pentru care au fost solicitate actele de proveniență.

De altfel, însăși S.C. „TAVUS” S.R.L. a indicat în acțiunea depusă faptul neprezentării documentelor de proveniență a mărfii în timpul efectuării controlului.

Subsecvent, la argumentul S.C. „TAVUS” S.R.L. că deținea actele de proveniență a mărfii, însă din motive tehnice, și anume lipsa ștampilei pe acestea, nu au fost prezentate la momentul controlului fiscal, instanța de recurs notează că în cazul în care documentele ce atestă conformitatea produselor cu regulamentele tehnice în vigoare sunt păstrate în alt loc, în incinta unității comerciale trebuie să se păstreze copiile acestora, autentificate cu semnătura comerciantului.

Însă, la caz, S.C. „TAVUS” S.R.L. contrar art. 21 alin. (1) al Legii nr. 231 din 23 septembrie 2010 cu privire la comerțul interior, nu deținea o copie a actelor solicitate de inspectorii fiscali în incinta unității comerciale bar/cafenea, amplasată pe adresa r-nul. XXXXXX, s. XXXXXX, str. XXXXXX, unde a fost desfășurat controlul fiscal, or, acestea nu au fost prezentate la prima cerere, nici chiar cu lacunele tehnice menționate.

Complementar, instanța de recurs menționează că probele prezentate de S.C. „TAVUS” S.R.L. în susținerea nevinovăției sale, ulterior efectuării controlului fiscal, nu au relevanță și valoare juridică de a modifica decizia Serviciului Fiscal de Stat.

Conform art. 8 alin.(2) lit. c) Cod fiscal, contribuabilul este obligat: să țină contabilitatea conform formelor și modului stabilit de legislație, să întocmească și să prezinte Serviciului Fiscal de Stat și serviciului de colectare a impozitelor și taxelor locale dările de seamă fiscale prevăzute de legislație, să asigure integritatea documentelor de evidență în conformitate cu cerințele legislației, să efectueze încasările bănești în numerar prin intermediul echipamentelor de casă și de control, respectând reglementările aprobate de Guvern, inclusiv Lista genurilor de activitate al căror specific permite efectuarea încasărilor bănești în numerar fără aplicarea echipamentelor de casă și de control.

În conformitate cu art. 224 alin. (1)-(4) Cod fiscal, cumpărătura de control este o modalitate de control, exprimată în crearea artificială de către funcționarul fiscal a situației de procurare a bunurilor materiale, de efectuare a comenzii de executare a lucrărilor sau de prestare a serviciilor fără scopul de a le achiziționa (consuma) sau de a le comercializa. Cumpărătura de control poate fi efectuată atât în monedă națională, cât și în valută străină.

Contribuabilul (reprezentantul său în persoana vânzătorului, casierului sau altei persoane împuternicirile de a acționa în numele contribuabilului la realizarea bunurilor materiale, la primirea comenzii de executare a lucrărilor sau de prestare a serviciilor, care rezultă din situația sau din documente confirmative) este informat despre aplicarea cumpărăturii de control după efectuarea acesteia.

Mijloacele bănești, inclusiv valuta străină, obținute de la comercializarea bunurilor materiale, de la primirea comenzii de executare a lucrărilor și a serviciilor urmează a fi restituite funcționarului fiscal care a efectuat cumpărătura de control. Bunurile materiale se restituie contribuabilului.

Ca probe ale comiterii încălcării în timpul efectuării cumpărăturii de control pot servi înregistrările audio, foto, video, precum și dispozitivele de înregistrare.

Conform art. 254 alin. (1) Cod fiscal, încălcarea regulilor de utilizare a echipamentului de casă și de control (efectuarea încasărilor bănești în numerar în lipsa echipamentului de casă și de control în cazul în care actele normative în vigoare prevăd folosirea acestuia, efectuarea încasărilor bănești în numerar fără utilizarea echipamentului de casă și de control existent, neasigurarea emiterii la

echipamentul de casă și de control a bonului de casă de valoarea sumei real încasate/primite, neasigurarea bilanțului numerarului în echipamentul de casă și de control, care constă în formarea unui excedent de numerar nejustificat documentar mai mare de 50 de lei, utilizarea echipamentului de casă și de control defectat, care constă în neactivarea memoriei fiscale sau imposibilitatea de identificare a softului instalat, utilizarea echipamentului de casă și de control care nu este sigilat de Serviciul Fiscal de Stat în modul stabilit, utilizarea echipamentului de casă și de control care nu este înregistrat la Serviciul Fiscal de Stat în modul stabilit) se sancționează cu amendă de la 5000 la 15000 de lei.

La fel, instanța de recurs învederează și prevederile pct.3 al Regulamentului cu privire la exploatarea echipamentelor de casă și de control pentru efectuarea decontărilor în numerar și/sau prin alt instrument de plată, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 141 din 27 februarie 2019 cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și de control la efectuarea decontărilor, potrivit cărora la efectuarea decontărilor bănești în numerar și/sau prin alt instrument de plată pentru operațiunile economice cu plătitorii, contribuabilii sînt obligați să utilizeze echipamentul de casă și de control, eliberînd plătitorilor bonurile de casă/documentele fiscale emise de acesta, sau să transmită în formă electronică la numărul de telefon sau adresa electronică indicată, în cazul prezentării pînă la momentul achitării de către plătitor a datelor privind numărul de telefon sau adresa electronică.

Această obligativitate se extinde asupra tuturor unităților structurale (oficiu, magazin, secție, depozit, unitate comercială, automat pentru vânzări (denumit conform uzanțelor internaționale *vending machine*), terminal cash-in, aparat de schimb valutar, unitate de prestări servicii, inclusiv unitate de transport-taxi etc.).

Conform pct. 35 subpct. 1)-5) al aceluiași Regulament, se consideră că operațiunea economică nu este înregistrată în echipamentul de casă și de control, deci decontările bănești în numerar se efectuează fără aplicarea echipamentului de casă și de control (se desfășoară activitate fără utilizarea echipamentului de casă și de control), în următoarele cazuri: nu se emite bonul de casă/documentul fiscal; se emite bonul de casă/documentul fiscal de o valoare ce nu corespunde sumei real achitate; nu se perfectează bonul de plată în cazurile prevăzute în prezentul Regulament; se perfectează bonul de plată în cazurile prevăzute în prezentul Regulament de o valoare ce nu corespunde sumei real achitate; la verificare se depistează existența unei sume de mijloace bănești excedente ce depășește o unitate convențională, care nu poate fi justificată prin datele înscrise în documentele emise de echipamentul de casă și de control sau, după caz, cele înscrise în Registrul MCC/IF.

Astfel, referitor la pretenția reclamantei S.C. „TAVUS” S.R.L. privind anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020, asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., făcînd referire la normele de drept enunțate, instanța de recurs concluzionează că Serviciul Fiscal de Stat corect a aplicat pentru încălcarea legislației, 15000 de lei amendă pentru încălcarea regulilor de utilizare a echipamentului de casă și de control (efectuarea încasărilor bănești în numerar fără utilizarea echipamentului de casă și de control existent), conform prevederilor art. 254 alin. (1) Cod fiscal.

Aceasta deoarece în rezultatul controlului fiscal efectuat la fața locului prin metoda verificării operative la sala de ceremonie, amplasată în r-nul. XXXXXX,

s. XXXXXX, str. XXXXXX, ce aparține S.C. „TAVUS” S.R.L. s-a constatat încălcarea prevederilor art. 8 alin.(2) lit. c) din Codul fiscal și pct. 3 cap. II, pct. 35 subpet.1) cap.VI Anexa 3 a Hotărârii Guvernului nr. 141 din 27 februarie 2019 cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și de control la efectuarea decontărilor, prin efectuarea decontărilor în numerar fără utilizarea echipamentului de casă și de control, la încasarea mijloacelor bănești în sumă de 1000 de lei, cu titlu de avans pentru închirierea localului.

La acest capitol, instanța de recurs consideră neîntemeiate argumentele instanței de apel că, la caz, nu au fost administrate probe din care ar rezulta certitudinea faptului că, persoana cu funcție de răspundere din cadrul S.C. „TAVUS” S.R.L. a încasat mijloace bănești în sumă de 1000 de lei, fără utilizarea echipamentului de casă și de control, în condițiile în care din înscrisul „меню на 420 леи” (f.d. administrativ 4), unde în partea de jos este făcută inscripția olografă „злог 1000 леи”, nu rezultă că acesta a fost eliberat anume de S.C. „TAVUS” S.R.L., deoarece nu este clar cine a încasat acești bani, nefiind indicat numele, prenumele persoanei, precum și data încasării acestor bani.

Astfel, instanța de apel a conchis că acest înscris nu poate fi reținut drept probă în confirmarea faptului că S.C. „TAVUS” S.R.L. ar fi încasat mijloace bănești în sumă de 1000 de lei la data de 20 decembrie 2019.

Or, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție relevă că conform art. 216 alin. (6) Cod fiscal, actul de control fiscal este un document întocmit de funcționarul fiscal sau altă persoană cu funcție de răspundere a organului care exercită controlul, în care se consemnează rezultatele controlului fiscal. În act se va descrie obiectiv, clar și exact încălcarea legislației fiscale și/sau a modului de evidență a obiectelor impunerii, cu referire la documentele de evidență respective și la alte materiale, indicându-se actele normative încălcate. În act va fi reflectată fiecare perioadă fiscală în parte, specificându-se încălcările fiscale depistate în ea.

Iar, potrivit art. 216 alin. (8) Cod fiscal, contribuabilul, inclusiv prin intermediul conducătorului sau altui reprezentant al său, este obligat, după caz, să asigure condiții adecvate pentru efectuarea controlului, să participe la efectuarea lui și să semneze actul de control fiscal, chiar și în cazul dezacordului. În caz de dezacord, el este obligat să prezinte în scris, în termen de pînă la 15 zile calendaristice, argumentarea dezacordului, anexînd documentele de rigoare.

Din actele cauzei se atestă că, la 20 decembrie 2019, în cadrul controlului fiscal la fața locului, efectuat prin metoda verificării operative privind respectarea legislației în vigoare, inițiat în temeiul deciziei nr. DICF-70287/19 din [19 decembrie 2019](#), la subdiviziunea sala de nunti (Restaurant Pavlin), amplasat pe adresa: r-nul. XXXXXX, s. XXXXXX, str. XXXXXX, s-a stabilit încălcarea prevederilor art. 8 alin.(2) lit. c) din Codul fiscal și pct. 3 cap. II, pct. 35 subpet.1) cap.VI anexa 3 a Hotărârii Guvernului nr. 141 din 27 februarie 2019 cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și de control la efectuarea decontărilor, prin efectuarea decontărilor în numerar fără utilizarea echipamentului de casă și de control, la încasarea mijloacelor bănești în numerar, în sumă de 1000 de lei, fără utilizarea echipamentului de casă și de control existent.

Astfel, efectuând cumpărătura de control, funcționarii fiscali cu participarea conducerii S.C. „TAVUS” S.R.L. au validat meniul în valoare de 420 de lei de persoană, pentru serbarea preconizată pentru data de 09 ianuarie 2020, acordând un

avans în suma de 1000 de lei pentru închirierea localului, care a fost ridicată (încasată) de către agentul economic fără a utiliza echipamentul de casa și control, și fără a elibera bonul fiscal la suma în cauză. Ca urmare, a fost întocmit actul de control nr. 1-851806 din 20 decembrie 2020.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție accentuează că faptul încasării de către S.C. „TAVUS” S.R.L. a sumei de 1000 de lei, fără a utiliza echipamentul de casa și control se confirmă prin bonul de serviciu Ser. N ZK00802691 din 20 decembrie 2019, eliberat de S.C. „TAVUS” S.R.L. la unitatea de comerț amplasată pe adresa s. XXXXXX, str. XXXXXX, care demonstrează că banii nu au fost introduși în mașina de casă și control a contribuabilului, prin mențiunea „TOTAL - 0.00” (f.d.5 dosar administrativ).

Analizând actele cauzei, instanța de recurs constată că S.C. „TAVUS” S.R.L. nu a depus dezacord la actul de control nr 1-851806 din 20 decembrie 2020, conform prevederilor art. 216 alin. (8) din Codul fiscal.

Astfel, S.C. „TAVUS” S.R.L. nu și-a exprimat dezacordul cu rezultatele controlului fiscal, expuse în actul de control fiscal nr. 1-851806 din 20 decembrie 2020.

De altfel, S.C. „TAVUS” S.R.L. atât în cererea de chemare în judecată, cât și pe parcursul examinării cauzei, nu a indicat în ce constă ilegalitatea deciziei Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., menționând doar că aceasta conține greșeli, și nici nu a negat faptul încasării mijloacelor bănești în sumă de 1000 de lei, circumstanțe care probează cu certitudine existența încălcărilor constatate de către Serviciul Fiscal de Stat în rezultatul controlului fiscal efectuat.

Instanța de recurs consideră nefondate alegațiile S.C. „TAVUS” S.R.L. că anularea de către Judecătoria Comrat a procesului-verbal cu privire la contravenție seria MF nr. 129636 din 10 februarie 2000, emis în privința angajatei S.C. „TAVUS” S.R.L. Efimia Cebanova, în conformitate cu art. 293¹ alin. (4) Cod contravențional, denotă ilegalitatea deciziei Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020, asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., și anume a prevederilor art. 8 alin.(2) lit. c) din Codul fiscal și pct. 3 cap. II, pct. 35 subpet.1) cap.VI anexa 3 a Hotărârii Guvernului nr. 141 din 27 februarie 2019 cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și de control la efectuarea decontărilor, prin efectuarea decontărilor în numerar fără utilizarea echipamentului de casă și de control, la încasarea mijloacelor bănești în sumă de 1000 de lei, cu titlu de avans pentru închirierea localului, deoarece procesul-verbal cu privire la contravenție a fost întocmit în privința persoanei fizice, angajat al întreprinderii, care a fost împuternicită de acționa în numele contribuabilului la primirea comenzii de prestare a serviciilor, în conformitate cu dispozițiile Codului contravențional, iar decizia Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020, asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L., a fost emisă în privința contribuabilului persoană juridică, în conformitate cu prevederile art. 254 alin. (1) Cod fiscal.

Iar, referitor la concluzia instanței de apel privind contradictorialitatea constatărilor organului fiscal, care în decizia nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020

asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L. a indicat că S.C. „TAVUS” S.R.L. a încasat mijloace bănești în sumă de 1000 de lei, fără utilizarea echipamentului de casă și de control, iar în decizia nr.67 din 27 februarie 2020, pe marginea contestației împotriva deciziei nr.428/43 din 15 ianuarie 2020, a menționat suma de 120 de lei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție notează că diferența sumelor indicate în deciziile organului fiscal reprezintă o greșeală materială de ordin tehnic. Or, din materialele cauzei și argumentele participanților la proces s-a stabilit cu certitudine încasarea de către S.C. „TAVUS” S.R.L. la data de 20 decembrie 2019 a mijloacelor bănești în sumă de 1000 de lei.

De altfel, circumstanțele nominalizate, atestă că acțiunile Serviciului Fiscal de Stat, au fost întreprinse în strictă conformitate cu cadrul legal care guvernează situația din speță, nefiind constatate anumite temeiuri de anulare a deciziilor contestate.

Ținând cont de cele enunțate, instanța de recurs notează că prima instanță corect a apreciat că Serviciul Fiscal de Stat și-a exercitat dreptul discreționar conform prevederilor art. 225 alin. (1) și (2) Cod administrativ în limitele legale prevăzute de Codul Fiscal și conform scopului acordat prin lege, astfel deciziile Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 și nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 asupra cazurilor de încălcare a legislației comise de către S.C. „TAVUS” S.R.L. fiind legale și întemeiate.

Conform art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

În conformitate cu art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a cauzei.

Potrivit art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pîrîtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Astfel, având în vedere că în urma judecării cauzei s-a constatat legalitatea deciziilor Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 și nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 contestate de S.C. „TAVUS” S.R.L. și netemeinicia acțiunii depuse de S.C. „TAVUS” S.R.L., instanța de fond just a respins pretenția reclamantei privind încasarea cheltuielilor de judecată.

De altfel, S.C. „TAVUS” S.R.L. nu a anexat nicio probă în confirmarea faptului că ar fi suportat cheltuieli de judecată în prezenta cauză.

Totodată, instanța de recurs respinge ca fiind neîntemeiate argumentele invocate de S.C. „TAVUS” S.R.L. în susținerea cererii de chemare în judecată, or, acestea nu dispun de un suport probator relevant.

În continuare, instanța de recurs punctează că Serviciul Fiscal de Stat a întreprins toate măsurile în limitele prevederilor legale, în scopul probării legalității actelor administrative contestate.

Așadar, reieșind din cele nominalizate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că prima

instanță corect a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii S.C. „TAVUS” S.R.L., iar Curtea de Apel Chișinău neîntemeiat a admis acțiunea S.C. „TAVUS” S.R.L. și a anulat deciziile Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud nr. 428/42 și nr. 428/43 din 15 ianuarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.C. „TAVUS” S.R.L.

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră întemeiat argumentul recurentului că instanța de apel a emis decizia contestată cu aplicarea eronată a normelor de drept material.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar decizia instanței de apel a fost emisă cu încălcarea normelor de drept material, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa decizia din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău și a menține hotărârea din 15 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Conform art. 248 alin. (1) lit. c) Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat.

Se casează integral decizia din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău și se menține hotărârea din 15 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „TAVUS” S.R.L. împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind contestarea actelor administrative și încasarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron

Nicolae Craiu

Nina Vascan